

de felle koude. Het kleine Kerstboompje houdt hij nog stijf in zijn hand, alsof hij het nooit meer los wilde laten.

Dan neemt vader zijn jongen in zijn armen en draagt hem voorzichtig naar „De Ark”. Hoe gelukkig is de turfgraver, wanneer allen tenslotte veilig in zijn kajuit zijn.

Maar op het zelfde ogenblik voelt hij, dat dit een van de mooiste Kerstnachten is, die hij in zijn leven heeft meegemaakt, want de liefde en vriendschap van het Kindeke Jezus zijn nu ook weer *zijn* huis binnengetreden.

Kees wordt plotseling wakker, als vader hem op Tjeerds bed heeft gelegd. Wat verbaast kijkt hij om zich heen, maar dan ziet hij Tjeerd daar staan, en hij herinnert zich alles weer. En hij begrijpt ook, waarom vader en moeder nu ook in „De Ark” zijn.

Was hij al de hele dag niet thuis geweest? Maar boos zijn ze niet, alleen maar blij en gelukkig, dat ziet hij aan hun gezichten.

En kijk, het boompje heeft hij nog in zijn hand, en het bultje onder zijn jasje; het zit er nog en de jongen haalt trots zijn schat te voorschijn.

„Hier Tjeerd,” zegt hij, „dat is allemaal voor jou, het boompje en de slingers en de zilveren ballen; ik heb het verdiend op de markt.”

De vermoeide, oude handen van de turfgraver trillen, als hij de geschenken aanneemt van zijn kleine vriend.

„Dank je wel, jongen,” zegt hij met bevende stem, „het is prachtig, maar het dankbaarst ben ik dat je mij niet bent vergeten en je nu met je vader en moeder zo onverwachts hier bent.

„En weet je,” voegt vader er aan toe, „als Tjeerd het goed vindt, blijven we nog een poosje hier, en vieren tezamen Kerstmis.”

De turfgraver heeft nog wat kaarsen en even later staat daar op de tafel het boompje te prijken met de brandende kaarsen erin, hun flakkerend licht valt op het zilver van de slingers en ballen, die Kees vlug tussen de groene naalden heeft opgehangen.

Wat is alles mooi en goed om hen heen. Tjeerd pakt dan de oude bijbel en eerbiedig luisteren allen naar het Kerstverhaal dat hij zacht en ontroerend voorleest.

Moeder kan niet nalaten om daarna met haar lieve stem 't „Stille nacht, heilige nacht” te zingen.

„Wat zingt moeder mooi,” denkt Kees. zó had hij haar nog nooit gehoord.

Ook vader en Tjeerd luisteren aandachtig en eerbiedig naar haar.

En hoor! terwijl ze nog stil bij elkaar zijn, luiden de klokken van de grote kerk, het Kerstfeest in.

„Tjeerd,” zegt vader, „we moeten nu gaan, want natuurlijk is ook mijn zuster ongerust over ons, maar als je het goed vindt, mag de jongen in deze dagen ook nog bij jou zijn, ik breng hem op de fiets hoor!” En of Tjeerd het prettig vond en Kees niet minder dat begrijpen jullie wel!

DE STER

Het Kerstfeest kwam; — overal.

Het kleine meisje had geen Kerstfeest; — Hoe dat kwam?

Haar vader was zeeman. Hij was weggevaaren over de grote zee naar een heel ver land. Die kon met zijn kleine meisje geen Kerstfeest vieren. — Haar moeder was ziek. Ze lag in het grote ziekenhuis. Zij kon ook geen Kerstfeest vieren met haar kindje. Jammer was dat.

Nu woonde het kleine meisje bij een heel oude oom; een brommerd. En nu sliep ze op de grote zolder; ook heel alleen.

Die oude oom kon wél Kerstfeest vieren; maar die wilde het niet.

Die oude oom — de brommerd — zat altijd beneden in zijn kleine winkel; altijd met zijn grimmig-grijze hoofd vlak bij een kleine lamp. Hij maakte horloges en gouden armbanden en broches met diamanten. Hij verdiende veel geld, héél veel geld. Maar hij wilde altijd nog meer, héél veel meer verdienen. Hij hield zoveel van zijn geld. — Van het kleine meisje, hield hij echter maar een bitter klein beetje.

En het Kerstfeest kwam; — overal.

Het kleine meisje vond een sparretak. De man bij de brug, die allemaal mooie, groene kerstbomen verkocht, had die tak weggesmeten; 't was een *kromme*. O, maar de ogen van het kleine meisje schitterden! Ja, o ja, ze wist wat.

Ze holde naar huis; ze klom naar de zolder; ze legde haar mooie tak voorzichtig neer op de oude kist, die dicht bij het raam stond.

De oude oom — de brommerd — zag haar niet; hij dácht ook niet aan haar; hij zat in zijn winkel, zijn hoofd dicht onder de kleine lamp, in een kostbaar gouden horloge te turen. Voor zijn ene oog hield hij een klein zwart kijkertje, een vergrootglas. Zijn andere oog was dicht... Ah! Aan dat horloge kon hij kostelijk veel geld verdienen. Hoe zou hij dan aan het kleine meisje denken? Wel neen.

En 's middags... 's Middags stond kleine Anneke ergens in de straat door een hoog raam naar binnen te gluren. Zo *mooi* was 't.

Daar, in die mooie kamer, waren kinderen bezig de kerstboom op te sieren. O, prachtig werd het: allemaal gekleurde ballen, rood en zilver, groen en goud; en witte kaarsen; en engelenhaar... Maar zij, — zij had geen Kerstfeest.

Een grote jongen in de kamer zag haar staan. Hij kwam naar het raam. Ze schrok. Ze wilde al weglopen. Maar de jongen lachte. Hij riep, hard door de ruit heen: „Wil jij die hebben?” En hij hield zo maar een prachtige zilveren bal in de hoogte.

Anneke...? Ja, ze schrok er van. Ze kreeg een kleur; maar haar ogen straalden. De jongen duwde het raam op een kiertje open, gaf haar de kerstbal. — Ze gréép hem haastig. Ze vergat „Dank je”! te zeggen. Ze rende weg met haar schat, — een kleur van

W. G. v. d. HULST

van Bethlehem

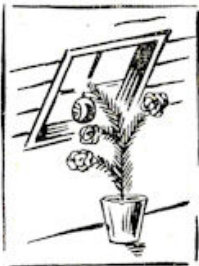

blijdschap op haar koude wangen. De jongen, — *hij* schaterlachte: in die bal zat een groot gat; maar hij had de mooie kant naar de ruit gehouden. —

Ha, ha, ha! Zo'r domme meid. Ze is nog blij ook! Wat heb je nou aan een kapotte kerstbal? Maar de kleine Anneke klom weer naar de zolder en legde de bal-met-het-gat voorzichtig *naast* haar sparretak op de kist. Het zilveren ringetje zat er nog aan...

Ja, ja, o ja, ze wist wat. Ze wist wat...! Haar ogen straalden en er was een grote blijheid in haar kleine hart. Ze wist wat. Ze wist een oude bloempot te staan in een hoek van de zolder; met aarde er in. Die aarde was hard van droogte en kou; maar ze prikte er toch een gaatje met een grote spijker.

Toen kwam de sparretak, de kromme, in dat gaatje te staan; — en de bal-met-het-gat hing boven aan

dat ringetje; de mooie kant naar het licht van het raam. O prachtig was 't.

Ze stommelde haastig weer naar beneden. O ja, ja! Ze wist nóg wat. De vuilnisbak van de buurvrouw stond op de stoep. En onder het deksel stak een rood papier uit.

Anneke had het gezien. — Ze pakte het. Ze scheurde 't netjes in drie stukken. Ze from-

melde de drie papiertjes een beetje in elkaar...

Die ging ze ook aan de sparretak prikken. Nog mooier...! Net drie rode rozen. Ja, want het Kerstfeest kwam; overal.

En toen het avond werd. — Toen zei de oude man grimmig: „Je hebt gegeten en gedronken; — ga maar naar bed hoor! Ik mot werken; ik mot cente verdienen.

Het kleine meisje met haar blijde hart klom naar boven. O, en de maan scheen; en de mooie zilveren bal hing met de mooie kant net naar het licht van de maan. Het was koud. Kleine Anneke bibberde een beetje in haar nachtpon. Maar ze vergat de kou. Vannacht — ja dat wist ze wel — vannacht werd het Kerstfeest. Vannacht, heel, héél lang geleden, werd de Here Jezus geboren als een kindje in de stal. De Here Jezus was de Zoon van God. Maar Hij wilde uit de hoge hemel komen op de aarde. Hij wilde de mensen gelukkig maken... En toen, heel lang geleden, stond er een mooie grote ster aan de donkere lucht; — die wees de mensen de weg naar de stal. De ster van Bethlehem. Nu, vannacht, werd het Kerstfeest.

O, maar nu had zij toch ook een kerstboom. Wat moest ze nu doen? Ja, dat wist ze niet goed. Ze was zo *alleen*... Toen ging ze maar op haar knietjes liggen voor de oude kist; ze deed haar handen samen, haar ogen dicht. Moest ze nu *bidden*

gaan? Och, ze wist niet wat ze bidden moest op Kerstfeest. Ze was zo *alleen*... Toen begon ze maar zachtjes te zingen — dat moest toch op Kerstfeest. Heel zachtjes *zingen*, zodat haar grommige oude oom beneden in zijn winkeltje het niet horen zou:

„Nu zijt wellevome,
Jezus, lieve Heer.
Gij komt van al zo hoge,
Van alzo veer...”

Toen wist het kleine meisje niet meer. Toen dook ze maar gauw in haar bed. Dat bed was zo koud en zij, zij was ook zo koud. Maar ze knuffelde zich heel diep onder de dekens; ze trok haar knietjes hoog op, haast tot bij haar kin; ze trok haar nachtpon stijf om zich heen... Toen werd ze toch wel een beetje warm; haar kleine hart was zo blij. Met haar ene oog kon ze — langs het kussen heen — nog net haar mooie kerstboom zien... Zo mooi! De maan scheen nog steeds op de zilveren bal, net op de *mooie* kant. Het schitterde; het fonkelde — net een *ster!* — Toen, o, maar ze wist niet, of ze dat ook wel denken *mocht*. Ze deed het toch; heel eventjes: *Net de ster van Bethlehem...!*

Toen vielen haar ogen dicht.

En ze liep — 't was zo raar — zomaar in haar nachtpon buiten; zo maar op haar blote voeten; maar ze was erg blij en ze wist niet waarom. En er liepen ook mannen buiten. Ze liepen met elkaar samen; heel stil, heel eerbiedig... Het kleine meisje zag, dat die mannen ook blij waren. Een van de mannen was erg oud. Hij had grijs haar en er scheen een beetje licht op, net als op het haar van haar oude oom, als hij onder de kleine lamp zat in de winkel; maar *deze* man had heel vriendelijke ogen. Hij zei tegen haar: „Kom maar, jij mag ook mee. Jij hebt de ster van Bethlehem gezien. Kom maar!”

In het donkere land stond een donkere stal. De deur was dicht. Maar de mannen klopten aan de deur; heel stil, heel eerbiedig... Toen gingen ze naar binnen. En de oude man zei tegen het meisje: „Kom maar, jij mag ook wel binnen komen.” In een houten kribbe, op wat stro, lag een kindje. — Het meisje wist wel, wie dat kindje wás.

De mannen knielden neer voor dat kindje in de kribbe... Toen ging, in een hoekje van de stal bij een oude kist, het kleine meisje ook op haar knietjes liggen; ze deed haar handen samen, haar ogen dicht. O, haar kleine hart bééfde van grote blijdschap. En ze hoefde niet te *bidden* en niet te *zingen*; en niets te *zeggen*; ze moest alleen maar stil zijn, heel eerbiedig stil zijn... O, 't was zo mooi! Zo wonderlijk, *wonderlijk* mooi!

Och... toen werd ze wakker. Ze had gedroomd. Maar — ze sloot haar ogen weer, om die mooie droom te *bewaren*; — te bewaren, haar leven lang.

En het Kerstfeest kwam; — overal.

De kaarsjes in de kerstbomen brandden; en er was muziek en zingen en vrolijkheid; máár — dat daar ergens op een donkere zolder een klein, eenzaam meisje toch het *allermooiste* Kerstfeest had gevierd, dát wist niemand, dan God alleen.

(Uit: Het nieuwe voorleesboek, 2e druk. — Gebr. Zomer & Keuning, Wageningen)